

Landet. Man har imidlertid ment, at det var et for vanskeligt Spørgsmaal hastig at faa afgjort inden 3dje Behandling, og man har derfor ikke taget Stilling til denne Tanke, men ment at fyldestgøre Djemedet ved at give denne Maanedes hyderligere Respit. — Vædringsforslaget under Nr. 6 til § 6 tilfigter at imødefomme en Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem fra Ebeltoft (Wistoft). Han gjorde opmærksom paa, at der fandtes Forsikringsforeninger for Løssøre, som vilde være afstaarne fra at nyde Skattefrihed, for saa vidt de enten havde eller tilsigtede at opnaa et større Reseruefond end 50,000 Kr. Man har anerkendt Berettigelsen af, at det ikke var hensigtsmæssigt paa nogen Maade at indskrænke saadanne gensidige Forsikringsforeninger i at opnaa et ret klækkeligt Reseruefond, og man er derfor blevet enig om at forhøje denne Grænse ret betydeligt, nemlig indtil den Sum, her staar anført: 200,000 Kr. — Vædringsforslag under Nr. 7 knytter sig til de følgende Vædringer om udenlandske Forsikringsforetagender, idet det er en Følge af de Vædringer, der ere stillede dels til § 11, dels til § 13. Efter at det ved 2den Behandling var vedtaget, at Filialer af udenlandske Forretninger skulle behandles efter Reglerne for Filialer, er man fra Ministeriets Side bleven gjort opmærksom paa, at i denne Form kunde det muligens støde paa Vanskeligheder over for bestaaende Handelsstraktater, idet Ordet „Forretninger“ omfatter samtlige Handelsforetagender, som ifølge Handelsstraktater nyde en vis Fortrinnsret, og man har derfor imødeføkket Ministerens Indvending paa dette Punkt, idet man i det hele taget for øvrigt har antaget, at i alle de Tilfælde, i hvilke den ved 2den Behandling indsatte Regel vilde faa Anvendelse, vilde det overmaade sjældent være saaledes, at det omhandlede et Handelsforetagende. Det eneite praktiske Tilfælde, som har nogen videre Betydning, er netop Forsikringsforeninger, og da disse ikke ere Handelsforetagender, komme de ikke under Handelsstraktaternes Omraade, og det vil derfor være hensigtsmæssigt at indskrænke Reglen til Forsikringsforeningerne. Som Følge deraf have vi som sagt maattet gøre nogle Vædringer, dels i § 6, Vædringen Nr. 7, dels i § 11, Vædringerne Nr. 8 og 9, som

ere blotte Konsekvenser af denne Kættelse, og det samme gælder Vædringen Nr. 11, som jeg derfor blot skal henvise til. Som sagt, alle disse Vædringer gaa kun ud paa at imødefomme Bemærkninger, der faldt her ved 2den Behandling eller ere for øvrigt kun Redaktionsændringer. Det gælder ogsaa det Vædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 12. I den oprindelige § 16, som er tagen fra Regeringsforslaget, og hvor Udvalget stemmer overens med Regeringen, var der opstillet to Begrænsninger, som ethvert Sogneraad vilde faa Bemyndigelse til at anvende med Hensyn til den kommunale Væftning, nemlig dels den Regel, at de kunde fikzere Hartkornet for 3 Aar ad Gangen til Gennemsnittet af, hvad Hartkornsvæftningen havde udgjort i Løbet af de 3 forløbne Aar, og dels den Regel, at Sogneraadet skulde have Lov til at forhøje Væftningen paa Formue og Væjlighed indtil Halvdelen uden at behøve at indhente Amdsraadet's Samtykke dertil. Det ærede Medlem — det var det ærede Medlem fra Standerborg (B. Jensen) — har indvændt, at dette mulig kunde støde paa Vanskeligheder, for saa vidt som de 2 Regler kunde komme til at støde an mod hinanden indbyrdes, saaledes at naar et Sogneraad havde benyttet begge Veje, altsaa dels havde indskrænket Hartkornsvæftningen til Gennemsnittet af de 3 Aar og saa tillige vilde indskrænke det til Halvdelen af den samlede Kommunalvæftning, kunde der blive en Del af Kommunens Udgifter, der overhovedet ikke kunde lignedes, fordi begge disse Grænser vilde afstære deraf. Udvalget, og jeg tror ogsaa den højtærede Indenrigsminister, har vist opfattet denne Paragraf saaledes, at det var en Selvfølge, at i dette Tilfælde maatte det overskydende Beløb af Kommunens Udgifter blive at fordele paa Formue og Væjlighed. Jeg har ogsaa anset det for at være givet, at saaledes maatte Følgen blive i Praksis, men da man, som sagt, har gjort opmærksom paa, at den Tvivl da kunde opstaa, har jeg søgt at imødefomme denne Indvending ved udtrykkelig at udtale, at naar en saadan Kollision af de 2 Regler maatte indtræde, ligger det i Sagens Natur, at det overskydende Beløb af Kommunens Udgifter maatte fordeles paa Formue og Væjlighed. Jeg skal indskrænke mig til disse